

Arrest

nr. 103 902 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend, waarbij hij een beroep instelt tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012 en de nietigverklaring vordert van *“het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan verzoeker omwille van de weigeringsbeslissing d.d. 18 juni 2012 waarbij aan verzoeker het statuut van vluchteling en van subsidiaire bescherming werden ontzegd”*.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 96 375 van 31 januari 2013 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. FAWZI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 januari 2010 een asielaanvraag in .

1.2. De commissaris-generaal nam op 18 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 19 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Alduhair, Libanon. U bent een soennitische moslim en u woonde in één van de vijf soennitische dorpen vlakbij de grens. De omgeving wordt bevolkt door sjiieten en de Hezbollah. In de naburige dorpen werden er bovendien centra van de Hezbollah opgericht. Ook in uw dorp stonden er plannen op stapel om een centrum op te richten. Echter, de dorpelingen staken daar een stokje voor door weerwerk te bieden. U was één van de jongeren die stenen gooide naar de wagens toen ze het dorp binnendrongen. De Mufti van het dorp, mevrouw H.(...) en personen van de omliggende dorpen hebben zich uiteindelijk met de zaak bemoeid en hebben bemiddeld. Niettemin kwamen ook na dit conflict mannen naar het dorp, ditmaal incognito. U werd nog steeds, net zoals anderen, in de gaten gehouden door de mannen die betrokken waren bij het conflict.

Op een dag werd u met de kolf van een wapen verwond toen u in een sjiiitische streek aan een elektriciteitspaal werkte. U werd opgenomen in het ziekenhuis en u concludeerde dat de Hezbollah achter de aanslag moest zitten. Uw vader nam u mee om klacht in te dienen, maar de politie kon geen proces-verbaal opmaken aangezien u de naam niet kende van de persoon die u had toegetakeld. Vervolgens verzocht u het leger om een vervolgonderzoek in gang te zetten. Ook zij deden niets. Enkele dagen na deze gebeurtenissen werd uw wagen tot ontploffing gebracht. De politie bood ook deze keer geen hulp. Enkele dagen na deze problemen werden u en drie jongens geslagen door mannen met stokken. De mannen dachten ook dat u contacten had met Israël. Het feit is, u meldde vroeger inderdaad bepaalde zaken aan iemand met wie u samen op de akkers werkte. Zijn naam is J.(...). Deze persoon vroeg u telkens of u personen van Hezbollah zag, wat ze deden, met hoeveel ze waren en dies meer. Op een bepaald moment werd J.(...) opgepakt en veroordeeld. U werd beschuldigd van dezelfde feiten en u besloot om het land te ontvluchten.

Op 18 januari 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een arrestatiebevel, een brief van de voorzitter van Alduhair, een brief van het opvangcentrum, een document waarop uw identiteit staat, medische attesten in verband met een gastroscopie en een neusfractuur, een ziekenhuisattest voor uw moeder en attesten over de gezondheidstoestand van uw vader en moeder.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat er een ernstige omissie is in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ niet vermeld dat u iemand tegen betaling effectief hielp aan informatie over de Hezbollah (Vragenlijst d.d. 04/02/2010; CGVS 26/03/2012, p. 14-15). U stelde slechts dat men u ervan 'verdacht' gespioneerd te hebben, doch uit uw verklaringen blijkt geenszins dat er ook maar een grond van waarheid was in de tegen u geuite beschuldigingen. Hoewel u deze omissie vergoelijkte door te stellen dat u gezegd had dat u beschuldigd werd van 'collaboratie' na het ontdekken van uw computer en dat u bondig de situatie moest uitleggen (CGVS 26/03/2012, p. 15), is er nog steeds een wezenlijk verschil in uw beide verklaringen. Het feit dat u nu beweerde dat u wel degelijk spioneerde en dat het niet enkel vermoedens betrof voegt immers een andere dimensie toe aan het verhaal. Het kan dan ook niet overtuigen dat u hierover helemaal niets gezegd heeft in uw nochtans uitvoerige verklaring die u bij DVZ afgelegd heeft. Overigens is uw bewering over uw 'bondigheid' geen afdoende verklaring daar het verslag u werd voorgelezen in het Arabisch, er u gevraagd werd of u nog opmerkingen had en u dit vervolgens voor akkoord heeft ondertekend. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u de gebeurtenissen plaatst in een ander tijds kader. Op het gehoor van DVZ gaf u een chronologisch overzicht van de verschillende gebeurtenissen in november en december 2009, feiten die zich vlak voor uw vlucht zouden hebben afgespeeld. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw problemen in augustus of september 2009 een aanvang namen, wat toch een aantal maanden verschil is (Vragenlijst d.d. 04/02/2010, p. 2; CGVS 07/06/2012, p. 4). Het is niet geloofwaardig dat u, zelfs na enkele jaren, vergeten zou zijn wanneer de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek plaatsvonden. Het verschil in uw verklaringen is immers geen kwestie van dagen, wel van enkele maanden. Deze tegenstrijdigheid wijst dan ook niet op een grote geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten en vervolgingsvrees.

Voorts kan u op geen enkele manier verklaren waarom de mannen van de Hezbollah u niet ingerekend hebben toen u zich in Libanon bevond, terwijl u evenwel verklaarde dat u hen in de weg stond en zij in het omringende gebied machtig waren (CGVS 07/06/2012, p. 4, 5). Het is dan ook onverklaarbaar dat de Hezbollah u slechts problemen zouden berokkend hebben, terwijl ze u evenwel hadden kunnen meenemen. U hierover vragen gesteld, verklaarde u dat de 'vrouwen' jullie beschermen in het dorp, om vervolgens de vraag te ontwijken door eraan te herinneren dat er 'klikspanen' waren in het dorp (CGVS 07/06/2012). Dit zijn echter geen geloofwaardige argumenten. U nogmaals gevraagd waarom de Hezbollah u niet gewoon hebben meegenomen, meende u dat de Hezbollah mensen willen 'folteren' omdat ze jullie niet naar de gevangenis kunnen brengen (CGVS 07/06/2012, p.4). Ook deze verklaring kan niet overtuigen, daar de Hezbollah een zeer machtige organisatie is en zij hoe dan ook bij machte zijn om u uit uw omgeving te lichten, een omgeving die voornamelijk bestaat uit sjieten. Het gebrek aan werkelijk initiatief van de Hezbollah is zo opmerkelijk en uw gebrek aan argumenten om dit te verklaren zo beperkt en ongeloofwaardig, dat uw verklaringen over uw confrontaties met Hezbollah geenszins kunnen overtuigen. Overigens dient er opgemerkt te worden dat ook het incident dat aan uw vlucht vooraf ging in deze context niet geloofwaardig geacht kan worden. U beweerde dat de Hezbollah naar uw huis kwam om u te zoeken, op een moment dat u gelukkigerwijze afwezig was (CGVS 07/06/2012, p. 7-8). Niettemin beweerde u eveneens dat de Hezbollah u in de gaten hield omwille van de vermeende spionage (CGVS 07/06/2012, p. 6). Het is dan ook totaal niet aannemelijk dat de Hezbollah op zulk een onbeholpen en onbezonnen manier te werk gaat dat men zich er geeneens van vergewist dat de persoon die geïnterviewd wordt op het moment van hun bezoek al dan niet thuis is. Bovenstaande observaties ondermijnen uw geloofwaardigheid nogmaals.

Daarenboven is de informatie die u geeft over uw betrokkenheid bij de spionage activiteiten van 'J.(...)' zo beperkt, dat ook dit element uw geloofwaardigheid niet kan herstellen. Zo weet u niet waarom J.(...) die informatie verzamelde en u heeft er geen idee van met welke personen hij contact had bij de 'Mossad', de Israëlsche veiligheidsdienst, noch met welke afdeling van de 'Mossad' hij gelieerd was (CGVS 26/03/2012, p. 15; 07/06/2012, p. 8). U herinnert zich niet precies wanneer hij gearresteerd werd, u verklaarde dat dit tussen 2007-2008 of in 2009 was, een wel heel ruime tijds marge en u heeft geen informatie over de omstandigheden rond zijn arrestatie (CGVS 07/06/2012, p. 5). U stelt dat hij 'misschien' een soort radio had, en dat u 'vermoedt' dat hij contacten had met de 'Mossad' (CGVS 07/06/2012, p. 5). U gevraagd wat de concrete aanleiding was voor zijn arrestatie, stelde u dat hij 'bekend' heeft dat hij voor de 'Mossad' werkte, ook al weet u niet hoe lang hij deze contacten al had. U heeft er ook geen idee van wat er precies vooraf gegaan is aan zijn arrestatie, noch weet u hoe lang hij geïnterviewd werd (CGVS 07/06/2012, p.6). Er moet dan ook geconcludeerd worden dat u omzeggens niets weet over de activiteiten van uw 'contactpersoon'. Vreemd genoeg spreekt u tijdens de twee gehoren op het CGVS ook over een andere vergoeding voor de door u geleverde diensten. Op het eerste gehoor vermeldde u een financiële vergoeding van 40 tot 60 dollar per dag of 200 of 250 dollar (CGVS 26/03/2012, p.14). Op een tweede gehoor sprak u over 400 of 500 dollar (CGVS 07/06/2012, p. 7). Dit zijn verschillende verklaringen. U verder ook gevraagd naar het lot van de man na zijn arrestatie, weet u dat hij uitgeleverd is aan de autoriteiten en nu in gevangenschap zit. Eerst zou dat de 'Rubie gevangenis' zijn geweest, maar verder weet u er niets over (CGVS 07/06/2012, p. 5). U heeft niets over zijn proces gehoord of wat er na uw vlucht met de man gebeurde (CGVS 07/06/2012, p. 9). U stelde dat u er 'niet' over durfde praten met anderen en dat u op geen enkele andere manier informatie kon verzamelen (CGVS 07/06/2012, p. 9). Het is echter niet geloofwaardig dat u zo weinig weet over de man die de spilfiguur is in uw asielrelaas en dat u ook niet op de hoogte bent van het latere verloop in de procedure tegen J.(...). Nochtans koppelde u in uw asielrelaas uw eigen lot aan dat van deze man, die gearresteerd werd voor spionage. U vermeldde eveneens dat deze man u drie dagen voor uw vlucht verdacht gemaakt zou hebben door uw naam door te geven aan de overheid (CGVS 07/06/2012, p. 7). In deze context kan het dan ook niet overtuigen dat u sinds deze gebeurtenissen niet enigerwijze de gang van zaken zou opgevolgd hebben. Van een persoon die zulke problemen zou hebben ondervonden kan worden verwacht dat deze de nodige inspanningen doet om zich te informeren omtrent zijn situatie en alles wat hieraan verbonden is, in dit geval de arrestatie en veroordeling van J.(...). De vaststellingen dat u in de eerste plaats amper iets weet van de activiteiten van J.(...), en in de tweede plaats haast niets weet over wat er gebeurd is met J.(...) in de laatste jaren, bestendigt uw relaas allerminst.

Tot slot heeft u niet bewezen dat u op een illegale manier vanuit Libanon naar België heeft gereisd. U somt Syrië en Turkije op als landen die u gepasseerd heeft en u noemt 'Aleppo' in Syrië en 'Antalia' in Turkije. Meer informatie heeft u niet over uw reisroute (CGVS 26/03/2012, p. 10-11). Van iemand die een dergelijke reis ondernomen heeft van Libanon naar België kan echter verwacht worden dat die persoon meer informatie kan verschaffen over de gepasseerde landen en plaatsen. Het feit dat u slechts twee plaatsnamen en twee landen opnoemt, getuigt niet van een grote geloofwaardigheid. Het

kan immers niet overtuigen dat u gedurende bijna de gehele reis in het ongewisse was over waar u zich bevond. U heeft dan ook niet aangetoond dat u niet op een legale manier Libanon verlaten heeft. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een arrestatiebevel, een brief van de voorzitter van Alduhair, een brief van het opvangcentrum, een document waarop uw identiteit staat, medische attesten in verband met een gastroscopie en een neusfractuur, een ziekenhuisattest voor uw moeder en attesten over de gezondheidstoestand van uw vader en moeder (CGVS 26/03/2012, p. 8-9).

Het arrestatiebevel dat u neerlegde is ten eerste een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Ten tweede hebben dergelijke documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

De brief van de voorzitter van Alduhair is ter uwen behoeve opgesteld en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde. De brief van het opvangcentrum vermeldt een handgemeen en een disciplinaire transfer. Dit document heeft geen uitstaans met uw asielaanvraag. Dit geldt ook voor de medische attesten die in België zijn opgemaakt. Het attest in het Arabisch dat de gezondheidstoestand van uw moeder vermeldt is niet relevant voor uw asielaanvraag. Ook de andere documenten over uw ouders hun gezondheidsproblemen kunnen niet in beschouwing genomen worden. Uw identiteit wordt op zich niet in twijfel geworden, het bewijs dat u hiervan voorlegde wordt dan ook niet betwist.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Blijkens de titel van zijn verzoekschrift dient verzoeker zowel een beroep in volle rechtsmacht in tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming worden geweigerd als een beroep tot nietigverklaring tegen "een bevel om het grondgebied te verlaten".

2.2. In navolging van het arrest van 31 januari 2013 verzond de griffie van de Raad per aangetekend schrijven van 11 februari 2013 aan verzoeker een uitnodiging om het initieel ingediende verzoekschrift te regulariseren. Door binnen de 8 dagen een afschrift van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de Raad over te maken zouden beide beroepen op de rol kunnen worden geplaatst.

2.3. Verzoeker heeft echter verzuimd om zijn verzoekschrift te regulariseren zodat het beroep conform artikel 39/69, §1, zesde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel wordt geacht te zijn ingediend in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen "een bevel om het grondgebied te verlaten".

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel "aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling" voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben vermeld dat hij betaald werd voor de informatie die hij aan zijn contactpersoon doorspeelde, merkt verzoeker op dat men niet kan verwachten dat alle informatie en alle details reeds worden meegedeeld in een eerste interview dat bondig is en slechts een voorbereiding vormt op een navolgend interview. Verzoeker stelt dat hij duidelijk is geweest en geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede interview.

Met betrekking tot de chronologische fouten die hij zou hebben gemaakt, geeft verzoeker toe dat hij tijdens het tweede interview chronologisch vroeger is begonnen, maar dat de feiten zich afspeelden in

augustus en september 2009 elementen waren die de feiten van november tot december 2009 voorafgingen. Hierbij wijst verzoeker erop dat de Hezbollah in augustus-september 2009 voor het eerst naar zijn dorp kwamen en dat dit de aanleiding was voor de feiten die volgden in november en december 2009. Volgens verzoeker is er geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Aangaande de vraag waarom de Hezbollah verzoeker niet gewoon zijn komen halen omdat dit een machtige organisatie is die dit zonder problemen kan, merkt verzoeker op dat hij alleen maar kan vaststellen dat hij geluk heeft gehad en op tijd is kunnen vluchten. Verzoeker wijst er ook op dat de periode dat hij persoonlijk door Hezbollah werd gevisieerd, dateert van november 2009 en dat hij in januari 2010 reeds in België was. De korte tijdspanne is volgens verzoeker een reden waarom Hezbollah hier niet is kunnen toe overgaan. Tevens stelt verzoeker dat hij steun kon vinden bij een aantal leden van het dorp, waardoor het weghalen van verzoeker aanleiding zou kunnen geven tot hevig verzet van het dorp, hetgeen een strategische plek was voor Hezbollah.

Wat betreft de beperkte informatie die verzoeker kon geven over zijn contact met J., benadrukt hij dat deze laatste ook op zijn hoede diende te zijn en dat deze zelf spaarzaam was met informatie. Verzoeker was, zo geeft hij toe, voornamelijk geïnteresseerd in het geld dat deze activiteit hem opbracht en hij wou deze inkomstenbron niet opblazen. Te veel vragen zouden volgens hem geresulteerd hebben in argwaan bij J. Tevens beseft verzoeker dat zijn connectie met J. hem ernstige problemen kon bezorgen waardoor hij zelf weinig informatie meedeelde en probeerde afstand te houden.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat het voor iemand die voor de eerste maal buiten zijn land reist een enorme opgave is om alles te onthouden en de reisroute gedetailleerd weer te geven, waardoor de vereiste die de commissaris-generaal stelt niet haalbaar is. Uit de voorgebrachte stukken en de stukken die hij bijkomend neerlegt, zo besluit verzoeker, blijkt voldoende dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend of minstens de subsidiaire bescherming te krijgen.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee kopieën van in het Arabisch gestelde documenten toe.

3.2. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet had vermeld dat hij iemand effectief tegen betaling aan informatie hielp over de Hezbollah, hetgeen een andere dimensie toevoegt aan zijn verhaal. Tevens wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker de gebeurtenissen plaatst in een ander tijds kader omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de feiten zich vlak voor zijn vlucht zouden hebben afgespeeld, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn problemen reeds in augustus of september 2009 een aanvang namen. Aangezien het verschil enkele maanden betreft, besluit de commissaris-generaal dat deze tegenstrijdigheid niet wijst op een grote geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde feiten. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoeker niet kan verklaren waarom de mannen van Hezbollah hem niet hadden ingerekend toen hij zich in Libanon bevond. De commissaris-generaal acht het gebrek aan werkelijk initiatief van Hezbollah opmerkelijk en acht het weinig geloofwaardig dat men zich niet had vergewist dat verzoeker, die door Hezbollah in de gaten werd gehouden op verdenking van spionage, thuis was op het ogenblik dat men hem kwam zoeken. Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op de beperkte informatie die verzoeker kan geven over de betrokkenheid bij spionage-activiteiten van J. en de strafprocedure tegen deze man. Bovendien wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan geven over zijn reisroute en het weinig geloofwaardig is dat hij slechts twee plaatsen en twee landen opnoemt. Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel wordt er in de beslissing gesteld dat het een loutere kopie betreft en dat de brief van de voorzitter van Alduhair ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en derhalve geen objectieve bewijswaarde heeft. Met betrekking tot de brief van het opvangcentrum in verband met een disciplinaire transfer, stelt de commissaris-generaal dat dit geen uitstaans heeft met zijn asielaanvraag, net zo min als de documenten in verband met zijn gezondheidstoestand en deze van zijn ouders en zijn identiteitsbewijzen.

3.3. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat betreft de feiten die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat hij er door leden van Hezbollah van werd beschuldigd een spion te zijn voor Israël en dat Hezbollah vermoedde dat hij via internet contact had met de Israëli's (stuk 15, Vragenlijst DVZ, 4 februari 2010, p. 2). Ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat hij weliswaar geen contact had met Israël, maar wel informatie doorgaf aan een andere jongen, uiteindelijk zelfs betaald werd voor deze informatie en dat hij na de arrestatie van die andere jongen zelf beschuldigd werd van dezelfde feiten (stuk 7, gehoorverslag CGVS I, 26 maart 2012, p. 14-15). Op grond van de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen dat het enkel om ongegronde insinua-

aties ging vanwege Hezbollah, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal aangaf wel degelijk spionage-activiteiten te hebben ontplooid, kon de commissaris-generaal wel degelijk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas twijfelen. Verzoeker stelt thans dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle informatie meedeelt tijdens het eerste interview omdat dit bondig is en een voorbereiding vormt op een navolgend interview, maar dit biedt de asielzoeker geen vrijgeleide om een andere versie van de feiten op te geven. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens het opmaken van de vragenlijst niet zozeer te informatie had achtergehouden, maar vooral, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, bij zijn gehoor een andere dimensie toevoegt aan zijn verhaal omdat hij wel degelijk zou hebben gespioneerd en hiervan niet louter (onterecht) zou worden verdacht. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken door middel van zijn handtekening bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 15, Vragenlijst DVZ, 4 februari 2010, p. 3), zodat mag worden verwacht dat hij deze belangrijke informatie over zijn spionage-activiteiten onmiddellijk zou melden. Het feit dat verzoeker zowel in het eerste als in het tweede interview op alle gestelde vragen zou hebben geantwoord, vormt geen rechtvaardiging voor de totaal andere wending die verzoeker aan zijn asielrelaas heeft gegeven.

3.4. Aangezien bepalende ervaringen in het geheugen gegrift staan, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben, mag van een asielzoeker worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren en daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Tijdens het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken beschreef verzoeker, toen hem werd gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, een aantal incidenten in de maanden november en december van 2009 (stuk 15, Vragenlijst DVZ, 4 februari 2010, p. 2). Bij zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hij in de periode 2007- 2008 informatie doorspeelde aan J. (stuk 7, gehoorverslag CGVS I, 26 maart 2012, p. 15). Tijdens zijn laatste gehoor beschreef hij echter een aanval van Hezbollah in zijn dorp in augustus of september 2009 als start van zijn problemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS II, 7 juni 2012, p. 3-4) en situeert hij de arrestatie van J. in 2008 (Ibid., p. 9). Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de feiten die hij in de tijd eerder situeert dan de incidenten van november en december 2009 minder belangrijk zouden zijn voor de beoordeling van zijn individuele asielrelaas. De a posteriori-uitleg van verzoeker dat de feiten van augustus en september 2009 de aanleiding waren voor de feiten die volgden in november en december 2009, kan niet overtuigen vermits niet kan worden ingezien waarom verzoeker deze verduidelijking niet meteen tijdens het gehoor kon geven. Er is wel degelijk sprake van tegenstrijdigheden met betrekking tot de chronologie van de feiten die de geloofwaardigheid van het asielrelaas in belangrijke mate op de helling zetten.

3.5. Verzoeker stipt aan dat hij geluk heeft gehad dat hij op tijd is kunnen vluchten en dat de periode tussen november 2009 en januari 2010 voor Hezbollah te kort was om tot actie over te gaan. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat Hezbollah reeds sinds augustus of september 2009 een lijst hadden opgemaakt van mensen die zich tegen hen verzetten en dat ze naar hem op zoek waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS II, 7 juni 2012, p. 4). Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat een machtige organisatie als Hezbollah er niet in zou zijn geslaagd hem eerder uit te schakelen of minstens te arresteren als zij werkelijk gericht naar hem op zoek zouden zijn. De steun die hij genoot bij de bewoners van zijn soennitische dorp in een gebied dat door Hezbollah wordt gedomineerd, lijkt op het eerste zicht weinig effectief ter preventie van zijn eventuele arrestatie. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in om geloofwaardig te maken dat hij werkelijk door Hezbollah werd geviséerd.

3.6. De Raad stelt vast dat de persoon J. een essentiële rol speelt in het asielrelaas van verzoeker aangezien Hezbollah er na de arrestatie van deze persoon achter kwam dat ook verzoeker betrokken was bij spionage-activiteiten en informatie aanleverde (stuk 7, gehoorverslag CGVS I, 26 maart 2012, p. 14). Verzoeker vermeldde dat hij J. leerde kennen toen hij werkzaam was in de boerderij voor hij bij het elektriciteitsbedrijf aan de slag ging (Ibid., p. 15) wat dus vóór juli 2006 moet zijn geweest (Ibid., p. 5), dat hij met hem bevriend was, zijn vertrouwen verdiende en daarna betaald werd voor de informatie die hij leverde (Ibid., p. 14). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker enkel kan meedelen dat deze persoon J. heet, maar niet weet hoe lang J. al door Hezbollah in het oog werd gehouden, op welke manier hij gearresteerd is, en wat er daarna met hem gebeurd is (stuk 3, gehoorverslag CGVS II, 7 juni 2012, p. 6). Verzoeker tracht zijn onwetendheid over J. en diens wedervaren te rechtvaardigen door te stellen dat ze beiden zuinig waren met informatie en dat hij zijn inkomstenbron niet wou opblazen. De Raad merkt echter op dat deze redenen moeilijk te verzoenen zijn met het feit dat hij J. reeds jaren kende en een vriendschapsrelatie met hem had. Bovendien ontslaan de redenen voor zijn onwetendheid hem niet van zijn verantwoordelijkheid om zich eventueel achteraf, via de contacten met zijn ouders (stuk 7, gehoorverslag CGVS I, 26 maart 2012, p. 5), nader te informeren over de exacte omstandig-

heden waarin J. werd gearresteerd, hetgeen van cruciaal belang is om het asielrelaas van verzoeker te kunnen beoordelen. De onwetendheid van verzoeker doet in belangrijke mate afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

3.7. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker meent dat het voor iemand die de eerste maal buiten zijn land van herkomst reist, een enorme opgave is om alles te onthouden en de reisroute gedetailleerd weer te geven. De Raad wijst er echter op dat van verzoeker geen details worden verwacht, maar dat hij de summiere informatie die hij opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 15, Verklaring DVZ, 4 februari 2010, punt 35) minimaal moet kunnen toelichten. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker niet in het minst kan verduidelijken via welke plaatsen hij van Saida naar Beiroet, van Beiroet naar Aleppo, van Aleppo naar Antalya en tenslotte van Antalya naar Brussel is gereisd. De Raad wijst erop dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoeker, die beweert gedurende een tiental dagen gereisd te hebben over de gevaarlijke landroute via Turkije, geen idee zou hebben van de plaatsen die hij vanuit Syrië naar Turkije zou zijn gepasseerd en evenmin weet via welke Europese landen hij in België zou zijn geraakt (stuk 7, gehoorverslag CGVS I, 26 maart 2012, p. 10-12).

3.8. Tenslotte wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Waar verzoeker beweert dat uit de eerder neergelegde stukken en uit de stukken die hij bijkomend neerlegt, voldoende blijkt dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend of minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen, gaat hij voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing die hierboven in punt 3.2 beknopt werden weergegeven en waaruit blijkt dat deze geen bewijswaarde hebben. Wat de stukken betreft die verzoeker thans aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 2a en 2b), wijst de Raad op de opmerking van de verwerende partij ter terechtzitting, waarbij deze terecht stelt dat deze documenten in het Arabisch zijn gesteld, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en door verzoeker niet worden ondersteund met enige uitleg. Gezien de manipuleerbaarheid van een kopie kan geen bewijswaarde worden toegekend aan deze stukken. Bovendien is de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

3.10. Er werd geen schending van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN